

Emeğin Kurtuluşu

Emeğin kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur!

ISSN 2822-6534

15 Günlük Devrimci Sınıf Gazetesi

16-30 Nisan 2026

Sayı: 78

Fiyat: 20 TL

Haydi 1 Mayıs'a!

1 Mayıs, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. Uzun çalışma saatlerine ve insanlık dışı çalışma koşullarına karşı verilen mücadelenin içinde doğmuş, zamanla kapitalist sömürü ve baskıya karşı direnişin uluslararası simgesi hâline gelmiştir.

Harcı işçilerin kanıyla yoğrulmuş 1 Mayıs, egemenler tarafından her dönemde yasaklanmak ve unutturulmak istenmiştir. Ancak dünya işçi sınıfı, ağır bedeller pahasına bugünü sermaye sınıfına kabul ettirmiştir.

Yaklaşık 150 yıldır 1 Mayıs, işçi sınıfının bu düzene karşı duyduğu öfkenin alanlara taşıdığı gün olmaya devam etmektedir. Dünyanın dört bir yanında işçiler, emekçiler, gençler ve kadınlar meydanları doldurmaktadır. Bu söndürülemez ateş, tüm engelleri ve barikatları aşarak sınıf mücadelesinin simgesi olarak yanmaktadır. Gözeneklerinden irin akan bu düzenin karşısına dikilmektedir. Hiçbir gün, işçi sınıfı ve mücadelesiyle bu denli özdeşleşmemiş; sınıfsız, sömürsüz, insanca bir yaşama duyulan özlemi bu kadar güçlü yansıtmamıştır.

Gün, emperyalist savaşa ve kapitalist sömürüye karşı mücadeleyi büyütme günüdür. Alanları ve meydanları taleplerimizle zapt etme, sermaye sınıfına gücümüzü gösterme zamanıdır.

Gün; sınıf kavgasını güçlendirme, 1 Mayıs'ın sönmeyen ateşini harlama günüdür. Fabrikalardan, sanayi bölgelerinden, emekçi mahallelerinden meydanlara akmanın şimdi tam zamanıdır. Haydi 1 Mayıs'a!

Bu topraklarda ilk 1 Mayıs kutlamaları Osmanlı dönemine kadar uzanır. Egemenler, dünyanın her yerinde olduğu gibi burada da 1 Mayıs'ı bastırmaya ve etkisizleştirmeye çalışmıştır. Bu tutum ne Osmanlı'da ne de büyük özgürlükler getirdiği iddia edilen Cumhuriyet döneminde değişmiştir. Önce yasaklanan, ardından "bahar bayramı" adıyla sınıfsal içeriğinden koparılacak istenen 1 Mayıs, sonunda resmî tatil olarak kabul edilmek zorunda kalmıştır. Bu kazanım, tüm baskılara rağmen sürdürülen direnişin ve işçi sınıfının 1 Mayıs ısrarının sonucudur. Ancak 1 Mayıs hâlâ düzen ve sendikal bürokrasi tarafından ehlileştirilmeye, içi boşaltılarak bir karnavala indirgenmeye çalışılmaktadır. Kapitalist düzenin 1 Mayıs'a ve onun temsil ettiği değerlere duyduğu kin ise hiçbir zaman azalmamıştır.

Bugün kapitalist sömürünün derinleşen krizinin, artan baskının ve süren savaş politikalarının tüm yükü işçilerin ve emekçilerin omuzlarına yıkılmaktadır. Bu topyekûn saldırganlık karşısında işçi sınıfının ayağa kalkması ve kendi gücünü ortaya

koyması için 1 Mayıs'tan daha anlamlı bir zemin zor bulunur. Bu nedenle 1 Mayıs'a katılım, yalnızca bugünü bize kazandıran sınıf kardeşlerimize karşı bir borç değil, aynı zamanda ekmeğimizin küçülmesine, dizginlerinden boşalan baskı politikalarına ve emperyalist saldırganlığa karşı kendimizin ve çocuklarımızın geleceğini savunmanın da bir gereğidir.

İşçi sınıfı ve emekçiler, tarihinden aldığı güçle hareket etmeli, 1 Mayıs ruhunu kuşanmalı, fabrikalarda, sanayi havzalarında ve emekçi mahallelerinde örgütlenmeli, sömürüye ve zorbalığa karşı alanları doldurmalıdır.

Gün, emperyalist savaşa ve kapitalist sömürüye karşı mücadeleyi büyütme günüdür. Alanları ve meydanları taleplerimizle zapt etme, sermaye sınıfına gücümüzü gösterme zamanıdır.

Gün; sınıf kavgasını güçlendirme, 1 Mayıs'ın sönmeyen ateşini harlama günüdür. Fabrikalardan, sanayi bölgelerinden, emekçi mahallelerinden meydanlara akmanın şimdi tam zamanıdır.

Haydi 1 Mayıs'a!

Şimşek'ten bize kara, şirketlere müjdeli haber!

Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, enflasyonun yıl sonunda yüzde 20'nin altına ineceğini söylemişti. Peki, nisan ayındayız ve yılın ilk üç ayı üzerinden hesaplanan yıllık enflasyon oranı ne? Merkez Bankası'nın tahminlerine göre yıl sonu enflasyonu yaklaşık yüzde 30!

Bu duruma dair açıklamalarında Bakan Şimşek ne diyor? Her zaman olduğu gibi sorunu dış etkenlerde arıyor. Savaşın durumundan, enerji fiyatlarındaki yükselişten dem vuruyor.

Ama bizi telkin etmeyi de unutmuyor. Neymiş, durum şok etkisi yaratsa da endişeye mahal

yokmuş; zira Türkiye şoklara dayanıklıymış.

Enflasyonla mücadelede kararlı olduklarını, OVP hedeflerinin uygulandığını belirten Şimşek'e göre her şey yolunda. Zira o OVP hedefleri zaten krizin faturasını emekçilerin sırtına bindirerek kapitalistleri korumayı sağlıyor. Şimşekgillerin derdi, emekçileri daha da yoksullaştıracak bu gibi süreçlerde kapitalistlerin imdadına yetişmektir. Dolayısıyla onlar için endişelenecek bir durum yoktur.

Gıda enflasyonu almış başını gitmişken, alım gücü azalmışken "asgari ücrete ek zam felaket olur"

diyenler, sıra şirketlere gelince kesenin ağzını açıyor. Emekçilere bir şey yok ama bakın şirketlere neler var: sanayicilerin büyümesi için destek, elektrik şirketlerine katkı, vergi indirimi... Bunlar sadece birkaç örnek. Bu şirketler ki, Bakan Şimşek'in ifadesiyle "gerçeklikten kopuk fiyatlamaya yapan şirketler."

Oysa bu ülkenin gerçekliği budur. Kapitalistler krize yol açar. Krizin faturası emekçilerin sırtına yüklenir. Bu durumu tersine çevirmek ise işçilerin, emekçilerin örgütlenip mücadele etmesiyle mümkündür.

**Emeğin
Kurtuluşu**
insanlığın kurtuluşudur!

emeginkurtulusu.net

emeginkurtulusu

0 506 597 1917

Adres:

Yukarı Mah. Yankı Sok.
Bayram Apt. No:9/2
KARTAL / İSTANBUL

e-mail:

kurtulusuemegin@gmail.com

Emeğin Kurtuluşu Sayı: 0078 *
Fiyatı: 20 ₺ * 16-30 Nisan 2026 *
Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Kardelen Yoğungan *
Yayın Türü: Siyasi - Türkçe - haftalık - yaygın süreli *
EMEĞİN KURTULUŞU Basım Yayın Ltd. Şti. *
Yukan Mah. Yankı Sok. Bayram Apt. No:9/2
Kartal / İstanbul
Tel: 0 (506) 597 1917 *
Baskı: Arslan Güneşoğlu Gazetecilik Matbaacılık ve
Kağıtçılık A.Ş. * Osmangazi Mah. 3143. Sok. No: 6/2
Esenyurt / İstanbul * Tel: 0 535 977 07 92

Köleliğin yeni prangası: Dijital takip

Saray rejimi ve sermaye sınıfı, emek sömürsünü derinleştirmek için sürekli yeni araçlar geliştiriyor. İşçiyi daha sıkı denetlemek, üretim sürecini anlık olarak izlemek ve performansı ölçmek için dijital teknolojiler devreye sokuluyor.

Millî Eğitim Bakanlığı tarafından geliştirilen İMES (İşletmelerde Mesleki Eğitim ve Staj) uygulaması ise yalnızca teknik bir yenilik değildir; sermayenin emek

üzerindeki denetimini genişleten ve derinleştiren yeni bir kontrol mekanizmasıdır.

Dijital takip sistemleri aracılığıyla öğrencilerin giriş-çıkış saatleri, üretime katkıları, davranışları ve hatta mola süreleri kayıt altına alınmaktadır. Böylece emek süreci en küçük ayrıntısına kadar denetlenebilir hale getirilmekte, işçinin bedeni ve zamanı sermayenin mutlak kontrolüne açılmaktadır.

Mesleki eğitim adı altında çocuk işçiliğe kılıf hazırlanırken, sermayeye ucuz ve güvencesiz iş gücü sağlanmaktadır. Öğrencilere eğitimle ilgisi olmayan işler yaptırılmakta, ağır ve tehlikeli işlerde çalıştırılmaları yaygınlaşmaktadır.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi (İSİG) verilerine göre, 2023 Eylül ayından bu yana en az 17 MESEM'li öğrenci iş cinayetlerinde yaşamını yitirmiştir. Bu tablo, sistemin gerçek yüzünü ortaya koymaktadır: Eğitim değil, sömürü!

İktidar, sermayeye ucuz emek sağlama politikalarını derinleştirirken, dijital takip araçlarıyla yalnızca öğrencileri değil, öğretmenleri de denetim altına almaktadır. Anlık konum takibi ve performans izleme uygulamalarıyla eğitim emekçileri disipline edilmekte, böylece tüm süreç tepeden tırnağa bir gözetim ve kontrol mekanizmasına dönüştürülmektedir.

İşyerlerinde en temel işçi sağlığı

ve güvenliği önlemleri alınmazken, iş cinayetleri artarken; iktidarın ve sermayenin derdi işçiyi korumak değil, onu daha sıkı denetlemek ve daha yoğun sömürmektir.

Bugün MESEM'lerde uygulanan bu sistem, yarının çalışma rejiminin habercisidir. "Takip" adı altında kurulan bu mekanizmalar, fabrikalarda, depolarda ve tüm üretim alanlarında yaygınlaştırılmak istenmektedir. Nitekim uluslararası tekellerin lojistik merkezlerinde, örneğin Amazon depolarında, benzer dijital denetim uygulamaları hâlihazırda kullanılmaktadır. Amaç açıktır: İşçiyi görünmez zincirlerle kuşatmak, emeği anlık olarak denetlemek ve sömürüyü kesintisiz hale getirmek.

Yeni NATO üsleri neyin hazırlığı?

Geçtiğimiz haftalarda gazeteci Barış Pehlivan, Türkiye’de yeni NATO üsleri kurulacağı iddialarını gündeme getirmişti. Millî Savunma Bakanlığı (MSB) başlarda iddiaları yalanlamaya çalışsa da NATO’nun Türkiye topraklarında yeni karargâhlar kuracağını doğruladı. Saray rejimi, İstanbul’a konuşlanması planlanan Deniz Unsur Komutanlığı (MARCOM) projesi ve Adana’daki Çokuluslu Kolordu Türkiye (MNC-TÜR) projesi ile Amerikancı ve NATO’cu çizgisini sağlamlaştırıyor. Karargâhlar kurulduğunda NATO, bölgedeki askerî varlığını kalıcılaştıracak ve yabancı birliklerin Türkiye topraklarında serbestçe hareket etmesine zemin hazırlayacak. Bu yapılanma elbette Ortadoğu’da ABD-İsrail çizgisinde hareket edecek ve onlara hizmet verecek.

ABD emperyalizmi, dünyadaki hegemonyasını güçlendirmek için kirliliğe yenilerini ekliyor. Bu planlar arasında Ortadoğu’daki ülkeleri etnik, dinsel ve mezhepsel olarak parçalamak; direnen halkları ise soykırıma uğratmak yer alıyor. Kendi politikasıyla uyumlu kukla rejimler kurmayı hedefleyen ABD’nin diğer bir önceliği ise vurucu gücü İsrail’in çıkarlarının

garanti altına alınmasıdır. Bu hedefler doğrultusunda bölgedeki halkların üzerine bombalar yağdırıyor ve savaşlar çıkarıyor. Savaşlarda etkin güç olan NATO ise Türkiye’de yeni üsler kurarak bölgedeki ateş çemberini genişletmeye hazırlanıyor. ABD emperyalizmi, kendi çıkarları doğrultusunda uzun zamandır Türkiye’yi NATO’nun ileri karakoluna çevirmiş durumda. Kurulmaya çalışılan yeni üsler, NATO’nun Malatya ve Adana’da yeni Patriot sistemleri yerleştirilmesi ve 2026 Zirvesi’nin Ankara’da toplanması, bu durumu pekiştirmeye yöneliktir. ABD’nin bu politikaları karşısında oldukça istekli görünen “yerli-millî” Saray rejimi de ABD’nin çizgisiyle uyumlu bir yol izlemektedir.

Savaş örgütü NATO’nun ve hevesli üyesi Saray rejiminin bu planlarına karşı durmak, işçi ve emekçilerin yanı başımızdaki halklara karşı sorumluluğudur. İçinde bulunduğumuz çağda anti-emperyalist ve anti-kapitalist mücadeleyi büyütmek; savaş politikaları karşısında tutum almak ve direnen halklarla eylemli dayanışma içerisinde olmak her zamankinden daha fazla önem taşıyor.

Baskı ve zorbalık zincirini kırmak için Omuz omuza 1 Mayıs’a

Saray iktidarının demokratik haklara ve örgütlülüklerimize dönük saldırıları yoğunlaşıyor. Toplumsal yaşamın farklı kesimlerinde biriken hoşnutsuzluk ve tepki, zor yoluyla bastırılmak isteniyor. Son günlerde gazetecilerin, mücadeleci sendikacıların, doğa ve çevre savunucularının peşi sıra tutuklanması, AKP-MHP iktidarının bu konuda giderek pervasızlaştığının açık göstergesi oldu.

Seçmen desteği azalan, kitlelerin rızasını üretemeyen her iktidar gibi AKP de faşist baskı ve zorbalığı temel yönetim biçimi hâline getiriyor. Hukuksal kaide ve kurallar bir yana bırakılarak, toplumdaki her tür muhalif düşünce bastırılmak, sindirilmek, mümkünse yok edilmek isteniyor.

Antep’te tekstil kapitalistleri için dikensiz gül bahçesi yaratılmak isteniyor, Akbelen’de Limak Holding’in çıkarları için doğa talan edilmeye hazırlanıyor. BİRTEK-SEN Başkanı Mehmet Türkmen, “mevcut yasalar sermayeyi koruyor” dediği için tutuklanıyor. Esra Işık, Akbelen’de yaşanan doğa yıkımına karşı çıktığı için hedef alınıyor. Başaran Aksu, bu tutuklanmanın “Limak Holding talimatıyla gerçekleştirildiğini” ifade ettiği için cezaevine konuluyor. Doğukan Akan ise Başaran’ın tutuklanmasının ardından tepki gösterdiği için dört duvar arasına atılıyor. Alican Uludağ ve İsmail Arı gazeteci olup haber yaptıkları için tutuklanmanın hedefi oluyorlar. Adına “Dezenformasyonla Mücadele Yasası” dedikleri bir sopa, Saray’dan telkin edilen bilgiler yerine gerçekleri söyleyen herkesin tepesinde sallanıyor. Saray iktidarı bu yasa sayesinde sadece her söz söyleyeni içeri atmıyor aynı zamanda söz söylemek isteyenleri de baştan sindirmek istiyor.

Yakın zamanda yaşanan bu tutuklamalar, ülkenin gerçekliğinin altını kalın çizgilerle ortaya koyuyor. Bunlar, başta işçi ve emekçiler olmak üzere toplumun karşı karşıya olduğu baskı ve zorbalığın yalın bir ifadesidir. Yönetemiyorlar ve yönetemedikçe saldırılarını artırırlar. Kapitalistlerin kâr oranlarını korumak, ekonomik krizin tüm yükünü emekçilere yıkmak, doğayı ve çevreyi maden şirketlerinin talanına açmak, gerici ve kirliliği çıkarlarını hayata geçirmek için susan, tepki göstermeyen, biat eden bir toplum yaratmak istiyorlar.

Bu zincir kırılmalı, baskı ve yasaklar mücadelenin gücüyle aşılmalıdır. İşçi sınıfı emeğine ve haklarına sahip çıkmalı, bu mücadeleyi, söz söyleme, eylem yapma, tepkisini ortaya koyma ve örgütlenme hakkına sahip çıkmakla birleştirebilmelidir. İşçi ve emekçiler haklı ve meşru taleplerini dile getiremiyor, tepkisini gösteremiyor, düşüncesini ifade edemiyorsa; en sıradan sendikal örgütlenme çabası dahi saldırıya uğruyorsa; gazeteciler ve sendikacılar sudan sebeplerle tutuklanıyorsa, açlık, yoksulluk ve sefalet kaçınılmaz hâle gelir. Bu saldırılar hepimizdedir ve bir avuç sömürücü zorbanın işçi sınıfına ve emekçilere yönelik açtığı topyekûn savaşın parçalarıdır. İşçilerin birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs’ta, krizin faturasına olduğu kadar demokratik hak ve özgürlüklerimize karşı yapılan saldırılara karşı da alanları doldurmalıyız. Taleplerimizi haykırmalı, kölece çalışma ve yaşam koşullarına karşı sermaye düzeninin karşısına çıkmalıyız. Ekmek gibi, su gibi ihtiyaç duyduğumuz demokratik haklarımıza ve özgürlüklerimize sahip çıktığımızı göstermeli, Saray iktidarının etrafımıza örmeye çalıştığı duvarları omuz omuza verip yıkmalıyız.

TOMİS, Vestel işçilerine sesleniyor: “Haklı mücadelenizde yanınızda olacağız”

Vestel işçisi dostlar, kardeşler, İnsanca bir yaşam ve iş güvencesi için çıkmış olduğunuz yolda sendikalaştınız ve örgütlendiniz. Fakat bugün gelinen noktada açlık sınırında ücretlerle aylardır çalışmak zorunda bırakılıyorsunuz. Son olarak 2024 yılında imzalanan sözleşmedeki ücretlerle hayat pahalılığı karşısında adeta yaşam savaşı veriyorsunuz.

Bunun yanında 2025 yılında binlerce Vestel işçisi çoğu hukuksuz bir biçimde işten atıldı. İhbar hakları gasp edildi. Bugün işten atma sürecinden tutun şu andaki sözleşme sürecine kadar Vestel işçisi sendika yöneticileri tarafından hep yalnız bırakıldı.

Oysa sendikalı olan bir yerde işten atılmalar oturduğu yerden izlenmez. İşten atmalara karşı neler yapılmalı? Hukuki ve fiili eylemler tartışılır ve bu soruna çözüm üretilir. Ya da sözleşme süreci olan bir yerde işçilere talepleri sorulur, buna göre taslak hazırlanır ve işçiler hakları için eylemlerle birlik ve bütünlüğünü sermayeye karşı

gösterir. Vestel sürecinde ise Vestel sermayesi işten atıyor, Türk Metal ise buna çanak tutuyor, işçilerin tepki göstermesinin önüne geçiyor.

Vestel işçilerinin söylediği gibi “temsilciler eski formenler” söylemi Vestel’deki sendikal anlayışın nereye oturduğunu gayet iyi gösteriyor.

Dostlar; sendikamız TOMİS, Türk Metal’i iyi tanımaktadır. Türk Metal’in kurulduğu günden beri devam eden metal işçilerine ihaneti ortadadır. 2015 Metal Fırtına, bu ihanetçi şebekeye karşı metal işçilerinin neler yapabileceğini ortaya koymuştur. Sendikamız da Metal Fırtına’nın öncü metal işçileri tarafından kurulmuştur. Vestel işçisi de bugün bizzat ihaneti yaşıyor.

Vestel işçilerine şunu ifade etmek isteriz.

Bugün bir çıkış arıyorsunuz; çünkü geçinmek zor, yarını görmek zor, iş güvencesi yok. Fakat, bu gerçeği görmek yerine bugün Vestel işçilerine söylenen, “şükredin, ayağınızı yorganınıza göre uzatın.”

Ancak bizlerin karnı bu laflara tok.

Marka değeri 982 milyon dolar olan Vestel’de şükretmesi gereken 32 bin lira ücret alan işçi değil; işçinin sırtından doymayanlardır. 200 bin üyenin sırtından geçinip Volvo’dan inmeyen sendika ağalarının işçiye “ayağınızı yorganınıza göre uzat” demeye hakkı yoktur.

Vestel işçileri için yapılacak olan bellidir. Sizi kurtaracak olan başkası değil, yine sizlersiniz. 14 bin işçisiniz. Değil Vestel’deki şartları değiştirmek; bu memlekette yasa çıkarır, yasa değiştirirsiniz. Dolayısıyla bugün ilk adımı fabrika çarklarımızda bizzat biz atmalıyız.

Bölüm bölüm güvenilir arkadaşlarla yan yana gelmeli, Vestel işçilerinin taleplerini ortaklaştırmalı ve tüm

bölmelerde ortak talepleriniz için harekete geçmelisiniz.

“Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz” diyerek tek bir arkadaşımızı dahi geride bırakmayan kararları ete kemiğe büründürerek Vestel işçilerinin “İNSANCA YAŞAM İSTİYORUZ” sesini hep beraber yükseltmelisiniz.

Haklı tepkilerinizi eyleme dönüştürmeden bize ekmek yok, unutmayalım.

Vestel işçilerinin göstermiş olduğu haklı tepkileri doğru buluyoruz ve bu mücadelede atılacak her adımda Vestel işçisinin sesi olacağımızı ve haklı mücadelenizde yanınızda olacağımızı ifade ediyoruz.

Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası (TOMİS)

Kapitalizm insan kanından beslenir!

28 Nisan “Dünya Çalışma Güvenliği ve Sağlığı Günü”dür. İşçiler hala sağlıklı ve güvenli çalışma ortamından mahrumlar. İş cinayetleri azalmıyor. Artarak devam ediyor. Kalıcı iş görmezlik vakaları artıyor.

Her yıl dünyada yaklaşık 270 milyon iş kazası yaşanıyor. 160 milyon civarında meslek hastalığı görülüyor. İki milyon işçi iş cinayetlerinin kurbanı oluyor. En acısı da 22 bin çocuk iş cinayetleri nedeniyle can veriyor.

ILO çalışma ortam ve koşulları ile ilgili raporlar hazırlıyor. Görünürde insan onuruna yaraşır bir çalışma düzeni istiyor. Buna rağmen ne üye ülkeler ne de kapitalistler ILO raporlarına aldırış etmiyor. İşçinin hayatta kalması için önlem almayı gereksiz masraf olarak görüyorlar.

Örgütsüz işçi sınıfı tablosu nedeniyle kapitalizm öldürmeye devam ediyor. Soma 301 işçiyi hayattan koparan da, Bangladeş’te de 112 tekstil işçisinin yanarak ölmesinin nedeni de işçinin sağlığı ve güvenliği için önlem almayan da kapitalizmdir.

Türkiye’de ve dünya da iş cinayetleri artıyor. İş cinayetlerindeki artış nedenlerinden biri özelleştirmelerdir. Örneğin Türkiye’de KİT’lerin

özelleştirilmesinin ardından iş kazaları hızla artmıştır. İş cinayetlerinde yaşanan artışın bir diğer nedeni sendikasızlık ve mevcut sendikaların bu konudaki pratiğidir. Üçüncü nedeni taşeron köleliğidir. Dördüncü nedeni ise işçi katliamlarını cezasızlıkla adeta ödüllendiren yasalardır.

ILO 187 sayılı İş Sağlığı ve Güvenliğini Geliştirme Çerçeve Sözleşmesi’nin gereği Türkiye’de de dünyada da yerine getirilmiyor. Peki neden? Bunun temel nedeni, canlı insan emeğini ucuza kapatmak için işçi sağlığı ve güvenliğini hiçe sayan kapitalizmdir. ILO raporları ise bu günahın üstünü örtmeye çalışan bir incir yaprağı işlevi görmektedir.

Türkiye, iş cinayetleri sıralamasında Avrupa’da birinci, dünyada 3. sırada yer alıyor. İş

cinayetlerinde zirveyi zorluyor. Tüm bunlar göstermektedir ki; burjuvazi işçi sınıfının yaşam hakkını gün geçtikçe daha fazla tehdit ediyor. İşçi sağlığı ve güvenliğinin kalıcı olarak sağlanmasının yolu işçi sınıfının devrimci iktidarındır.

İş cinayetleri kapitalist barbarlığın parçasıdır. Emperyalist-kapitalist dünya sistemi, işçi sınıfını yıkımlara sürüklüyor. Barbarca katlediyor. Artık “kaza” olmaktan çıkıp katliam halini alan iş cinayetleri sömürü, baskı ve güvencesiz çalışmadan kaynaklanıyor. Öldüren kapitalizmi yok etmeden iş cinayetlerinin kalıcı olarak son bulması mümkün değildir. Türkiye’de ve dünyada iş cinayetlerinin son bulması için izlenmesi gereken yol işçilerin birliği ve mücadelesidir.

Taksim 1 Mayıs'ını örgütleyelim!

2026 1 Mayıs'ına, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma gününe sayılı günler kaldı. Bizler, sendikalar, Demokratik Kitle Örgütleri, öncü ve mücadeleci işçiler ve işçi sınıfının tüm temsilcileri olarak bu 1 Mayıs'ı da kitlesel, güçlü bir mücadele günü olarak örgütleme sorumluluğunu taşıyoruz.

İşçi eylemlerinin güçlenerek arttığı ve sermayenin işçi sınıfına yönelik saldırılarının tırmandığı bir dönemdeyiz. İşçi ve emekçilere güvencesizlik, ağırlaşan sömürü koşulları ve açlık sınırında yaşam dayatılıyor.

Emperyalist savaş bölge halklarına bombalarıyla ölüm yağdırırken nükleer bir savaş tehdidi her gün biraz daha yaklaşıyor. Savaşların ve doğanın yıkımının ortasındaki ülkemizde halkların katili NATO'nun zirvesi planlanıyor. Savaş, işçi ve emekçilere açlık ve işsizlik vadediyor. Böylesi bir dönemde, sınıfın sözünü en güçlü şekilde Taksim'e taşımak hepimizin sorumluluğudur.

Birleşik, kitlesel, güçlü 1 Mayıs Taksim'de kutlanmalıdır!

Ülkemizde ilk kez işçi sınıfı 1 Mayıs 1976'da Taksim Meydanı'na çıktı. Bugün 50. yılında tarihsel ve sınıfsal özüne uygun 1 Mayıs'ın adresi Taksim Meydanı olmalıdır. Bu sorumluluğu hisseden işçilerin temsilcileri olarak 2026 1 Mayıs'ını çeşitli platformlarda tartıştık. Uzun süredir sürdürülen bu tartışmalarda "2026 1 Mayıs'ı Taksim'de olmalıdır" sözü çok büyük bir ağırlıkla öne çıkmıştır.

Tarihsel sorumluluğumuz gereği böylesi kritik bir dönemde, işçi sınıfına, emekçilere ve ezilen halklara yapılan tüm saldırılara cevap verecek iddiaya sahip olmalıyız. Bu sorumluluk, 1 Mayıs'ta emekten yana tüm güçleri, işçi sınıfının mücadelesini en etkili şekilde omuzlamaya zorluyor.

Öncü ve mücadeleci işçileri, tüm sınıf kardeşlerimizi 1 Mayıs gündemini fabrikalara, iş yerlerine, işletmelere, işçi havzalarına, emekçi semtlerine taşımaya çağırıyoruz.

2026 Taksim 1 Mayıs'ı için sendikaları, konfederasyonları, sendika şube temsilcilerini, siyasi partileri, demokratik kitle örgütlerini ve yarımına sahip çıkan emekten yana herkesi bu iradeyi birlikte örgütlemeye çağırıyoruz!

50. yılında, hep birlikte omuz omuza Taksim 1 Mayıs'ını örgütleyelim!

Mücadeleci Sendikacılar, Alinteri, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, DEV TEKSTİL, Devrimci Gençlik Dernekleri, Devrimci Hareket, Devrimci Kurtuluş Platformu, Devrimci Öğrenci Birliği, Devrimci Parti, Emegün Gücü Derneği, Ezilenlerin Sosyalist Partisi, Halkevleri, İşçi Emekçi Birliği, İşçi Emekçi Kadın Komisyonları, İşçi-Sen, Kaldıraç, Kızıl Parti, Komün, Köz, Mücadele Platformu, Partizan, Proleter Devrimci Duruş, Sosyalist Meclisler Federasyonu, Sosyalistler Partisi, Sosyalist Mücadele İniyatifi, Söz ve Eylem, TOMİS, Umut-Sen, Yeni Dünya İçin Çağrı

“Sandık” değil, mücadele ve direniş!

AKP-MHP iktidarı, pervasızca saldırılarını gün geçtikçe artırmaya devam ediyor. Bir yandan derinleşen krizin faturasını işçi ve emekçilerin üzerine yıkarken, öte yandan baskı ve zorbalık politikalarıyla muhalefeti sindirmeye çalışıyor. İktidar, ayakta kalmak için toplumun tüm kesimlerine yönelik saldırganlığın dozunu artırırken, düzen muhalefetinin temsilcisi olan CHP üzerindeki kuşatmayı da yoğunlaştırıyor. Yerel yönetimlerde rant kaynaklarını kaybeden ve seçmen desteğini önemli ölçüde yitiren AKP iktidarının, CHP'li belediyelere dönük sistematik saldırıları sonucu şu ana kadar 20'nin üzerinde belediye başkanı ve çok sayıda belediye çalışanı tutuklandı. CHP'li belediyelerin çok yönlü ablukaya alınması, şantaj ve diğer yöntemlerle AKP'ye geçişlerin zorlanması, istenen sonuç alınmadığında ise tutuklama ve kayyım uygulamaları, neredeyse AKP'nin rutini hâline geldi.

19 Mart'ta Ekrem İmamoğlu ve bazı bürokratların tutuklanmasının ardından, baskı ve zorbalık rejimine karşı başta gençlik kitleleri olmak üzere yüz binlerce insan sokaklara çıktı. Bir düzen partisi olan CHP ise, sokaklara çıkan kitlelerin öfke ve tepkisini soğutmak için özel bir çaba sarf etti. Bir süre devam eden eylemlerin ardından, yüz binlere faşist baskı ve zorbalık karşısında yine “sandık” işaret edildi. Yaşanan bunca hukuksuzluğa, tutuklama ve gözaltı terörüne karşı AKP iktidarına “sandıkta” ders verileceği söylendi. CHP ise 19 Mart eylemleri çekildiğinden bu yana sandığı örgütlemek için il il mitingler düzenlemek dışında, devam eden saldırılar karşısında neredeyse hiçbir şey yapmadı. Geride kalan bir yılda kitlelerin sefalet ve zorbalık politikalarına karşı hoşnutsuzluğu arttı. Süregelen operasyonlar ve

son olarak Bursa Büyükşehir Belediye Başkanı'nın tutuklanarak belediyeye el konulmasının ardından CHP, bir kez daha erken ya da “olmadı” ara seçim çağrısını yükseltti. Oysa ki saray rejiminin baskı ve zorbalıkta sınır tanımadığı, başta Anayasa olmak üzere kendi yasalarını bile ayaklar altına aldığı bir dönemden geçiyoruz. Erken seçim bir yana, olağan seçimlerin bile yapıp yapılmayacağı belirsizdir. Böyle bir süreçte kitlelerin mücadelesini örgütlemek yerine sandığı işaret etmek dışında bir şey yapamamak, düzen muhalefetinin aczini gösteriyor. Yoksulluğun ve adaletsizliğin, devlet kurumlarını ele geçirmiş bir iktidar tarafından uygulanan baskının “seçimle” son bulacağını iddia etmek ise bir yanılsamanın ötesinde, bilinçli bir aldatmacaya işaret ediyor.

Öte yandan saray rejiminin şefi Erdoğan'ın bu talebe yanıtı gecikmedi. “Erken veya ara seçim yok, Türkiye'yi çok uluslu şirketler için bir yönetim merkezi hâline getirmeye çalışıyoruz” sözleriyle Erdoğan, sadece seçime kapalı olduğunu söylemekle kalmadı; aynı zamanda son dönemde iktidara desteğini artıran uluslararası sermayeye de mesaj verdi.

Ne yoksulluğu ne de baskı ve zorbalığı ortadan kaldıracak, “adaleti” tesis edecek olan seçimler ya da sandık değildir. İşçi sınıfı olarak kapsamlı saldırılar karşısında yayılan boş hayallere ve yanılsamalara kapılmamalıyız. Bu karanlık tablodan çıkışın ve gerçek çözümün yolu, işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen kesimlerin örgütlenmesinden ve mücadelesinden geçmektedir. Krizin faturasının üzerimize yüklenmesine ve tüm toplumu karabasan gibi saran baskı ve zorbalığa karşı tek çözüm, dışı dışı mücadeledir.

Bizler için çözüm seçimde değil, mücadele ve direniştedir!

“Baskılar, tutuklamalar bizleri yıldırılmaz!”

Akbelen direnişçisi Esra Işık, Umut-Sen Örgütlenme Koordinatörü Başaran Aksu ve Umut-Sen avukatı Doğukan Akar'ın tutuklanmasına karşı pek çok kentte eylem yapıldı.

İstanbul'da Limak Holding'in Genel Merkezi önünde yapılan eylemde yapılan konuşmalarda Limter-İş yöneticilerinin, BİRTEK-SEN Genel Başkanı Mehmet Türkmen'in tutuklanması da tepki gösterilerek “İstiyorlar ki boyun eğelim, onların istediği sendikacılar

olalım. Hayır, işçi sınıfının fiili meşru mücadelesini örgütleyeceğiz. Doğamızı da savunacağız, örgütlenmeye de devam edeceğiz” denildi.

İzmir'de tutuklanan sendikacılar için Umut-Sen'in çağrısıyla protesto eylemi gerçekleştirildi.

Karşıyaka İZBAN önünden İş Bankası önüne yürüyüş yapıldı. Yürüyüş boyunca yapılan ajitasyon konuşmalarında Başaran Aksu, Doğukan Akar, Esra Işık

ve Mehmet Türkmen'in yalnız olmadığı, Limak Holding'in emriyle tutuklamaların gerçekleştiği, emek ve doğa talanına karşı verilen mücadeleye karşı bir gözdağı verilmeye çalışıldığı, sendikal faaliyetin suç olmadığı ve mücadelenin devam edeceği vurgulandı. Yapılan ortak açıklamada ise “Bu türlü saldırılarla işçi sınıfına gözdağı verilmek isteniyor ancak mücadeleden geri adım atılmayacak” sözleri söylendi.

Bursa'da Fomara Meydanı'nda yapılan açıklamada tutuklamalar protesto edilerek şunlar ifade edildi: “Ne hakkı için direnen işçiler; ne de toprağı için nöbet tutan köylüler; bu küresel kapitalist şirketlere ve onun yerli işbirlikçilerinin barbarlığına teslim olmayacak. Bizler bu sermaye- devlet arasındaki çıkar ilişkilerini ve sermaye düzeninin vahşetini her yerde teşhir edeceğiz. Köylerimizde, işyerlerimizde, sokaklarda, fabrikalarda ve her yerde bu baskılarımızın karşısında duracağız.”

Eskişehir'de bulunan, Yıldızlar SSS'ye ait Doruk Madencilik'te çalışan maden işçileri talepleri için sendikaları Bağımsız Maden İş ile birlikte 13 Nisan günü Ankara'ya yürüyüş başlattı. İşçiler taleplerini elde edene kadar mücadelelerini sürdürmeye kararlı.

Doruk Madencilik işçilerinin talepleri:

- *Aylarca ödenmeyen ücret alacaklarının ödenmesi,
- *TMSF öncesi ve sonrası haksız şekilde işten çıkarılan işçilerin tazminatlarının verilmesi,
- *Çalışanlara rızaları dışında dayatılan ücretsiz izin uygulamasının kaldırılması,
- *İş Sağlığı ve Güvenliği (İSİG) kurallarına uygun çalışma ortamı sağlanması,
- *Sendika üyesi oldukları için işten çıkarılan işçilerin işe iadesi,
- *Madenin kamulaştırılması ve iş güvencesinin sağlanması.

Sınıf hareketinden kısa kısa...

● Temel Conta işçileri ve Özel İtalyan Lisesi öğretmenlerinin grevi, Mersin Özgüneş Taşımacılık, DIGEL Tekstil, Submed, Van Büyükşehir Belediyesi işçilerinin ve Beşiktaş Belediyesi işçisi Turan Çil'in direnişi devam ediyor.

● Eğitim Sen ile DİSK Sosyal İş arasında 8. Dönem Toplu İş Sözleşmesi'nin uyuşmazlıkla sonuçlanması üzerine Eğitim Sen çalışanları 8 Nisan günü bir günlük iş bırakma eylemi gerçekleştirdi.

● DİSK Enerji-Sen üyesi Biotrend işçileri sendikal haklarının ve taleplerinin kabul edilmesi için 12 Nisan günü Bergama'da eylem yaptı.

● Bursa'da bulunan İnova Otomotiv işçilerinin Türk Metal Sendikası'nda örgütlenmelerinin ardından ilk etapta 16, ardından 170 işçinin işten çıkarılması üzerine başlayan eylem bir haftayı geride bıraktı.

● MMK Metalurji'de mart ayında imzalanan TİS'e uyulmayarak maaşların eski ücretten yatırılması üzerine Öz Çelik-İş Sendikası üyesi işçiler 7 Nisan günü iş bıraktı. Eylemin ardından işçilerin ücretleri tam olarak ödendi.

● Kütahya Tunçbilek Termik Santrali işçileri ücretsiz izin dayatmasına karşı 2 Nisan günü santral önünde eylem yaptı.

● TMSF'ye devredilen Sivas Demir Çelik Fabrikası işçileri, SGK primlerinin silindiği ve tazminat haklarının gasp edildiği gerekçesiyle 12 Nisan günü eylem yaptı.

● Boğaziçi Üniversitesi kayyımı Naci İnci'nin kurduğu BUVAKIF'ın kız yurdu inşaatında emeğinin karşılığını alamayan işçiler 6 Nisan günü vincin üstünde eylem yaptı.

● Şişli Belediyesi'ne kayyım atanmasının ardından tıkanan sözleşme sürecine dair Tüm Bel Sen 2 No'lu Şube 7 Nisan günü Şişli Belediyesi önünde açıklama yaptı.

● Petlas ile Petrol-İş Sendikası arasında yürütülen TİS görüşmelerinin 7. oturumunda 2 Nisan günü sözleşme imzalandı.

● Manisa'da bulunan Birleşik Metal-İş üyesi Power Packer (Ergun Hidrolik) işçileri TİS'te anlaşmazlık üzerine 2 Nisan günü eylem yaptı.

● Tüm Emeklilerin Sendikası'nın çağrısıyla emekliler “Sefalet zulmüne son” sloganıyla 12 Nisan günü 7 ilde miting düzenledi.

● Atamay Tekstil işçileri, 23 günlük mücadele ve eylemlerinin ardından tüm alacaklarını eksiksiz aldı.

Barta Tekstil işçileri: “Hakkımızı yedirmeyeceğiz!”

İzmir Sarnıç'ta bulunan Barta Tekstil'de çok sayıda işçi, maaşları ödenmediği için işten ayrılmak durumunda bırakıldı. Tazminatları ve geriye dönük alacakları da gasp edildi. Hakları gasp edilen işçiler 7 Nisan günü Barta Tekstil'in Sarnıç'taki fabrikası önünde eylem yaptı.

Yapılan yürüyüşün ardından Barta Tekstil işçileri adına yapılan açıklamada verilen sözlerin tutulmadığı, aksine hakkını arayan işçiler hakaret ve tehditlerle karşı karşıya kaldığı dile getirildi. Açıklamada “artık bir aradayız,

kararlıyız ve haklarımızı alana kadar mücadele edeceğiz.” denildi. DEV TEKSTİL adına yapılan konuşmada ise tekstil sektöründeki kuralsızlıklar aktarılırken örgütlü mücadele çağrısı yapıldı.

Barta işçileri 9 Nisan günü ise Barta kapitalistinin kayıtsız ve usulsüzce iş yaptırdığı BEGOS'ta eylem yaptı.

Barta işçileri, yaptıkları iki eylemin ardından gerçekleştirdikleri toplantıda önümüzdeki dönem için yeni bir eylem programı oluşturdular, haklarını almak için kararlı olduklarını bir kez daha vurguladılar.

Isışah işçileri haklarını istiyor

Bursa'da Isışah fabrikasında 28 Aralık 2025 tarihinde keyfi bir şekilde işten çıkarılan işçilerin kıdem ve ihbar tazminatları ödenmedi. Verilen sözler tutulmadı, işçiler sürekli oyalandı.

Kıdem ve ihbar tazminatını isteyen işçiler 10 Nisan günü üçüncü kez fabrikanın önüne giderek açıklama yaptı. Eylemde konuşan işçi “Biz köle değiliz. Biz işçiyiz, örgütlüysek güçlüyüz. Hakkımız olanı isteyerek çok

meşru, çok yasal girişimde bulunuyoruz” sözlerini söyledi. Eylem devam ederken fabrika yönetimi, işçilerin avukatı ve bir işçi ile görüşme talep etti. Yapılan eylemlerden rahatsız olduklarını ifade eden fabrika yönetimi kıdem tazminatının kısa sürede ödeneceğini ve işçilerin avukatlarıyla iletişim halinde olacağını belirtti. Görüşmenin ardından işçiler bir kez daha verilen sözler tutulmaz ise fabrika önünde olmaya devam edeceklerini dile getirdiler.

Tekstil sektöründe kölelik düzeni

Tekstil patronları, uzun süredir krizin sektörü vurduğundan ve ülkenin lokomotif olan tekstil sektörünün gözden çıkarıldığından dem vuruyorlar. Artan maliyetlerden ve düşen kâr oranlarından şikâyet edip duruyorlar. Oysa büyük ve küçük tüm kapitalistler krizi fırsata çevirme peşinde. Düşen kâr oranları ve artan maliyetler söylemi altında bazı büyük tekstil kodamanları başka sektörler kayarken, bazıları ise coğrafya değiştirip Mısır, Bangladeş hatta Afganistan gibi ülkelerde ucuz iş gücü arıyor. Küçük “fason işletmeler” ise eğer ülkede hâlâ üretim yapacaklarsa işin daha kolayını bulmuş durumda, iflas ya da konkordato başvurusunda bulunmak, bu mümkün değilse aceleyle üretimi başka bir yere taşıyarak ya da başka fasonlara yaptırarak mevcut işletmeyi tasfiye etmek, böylece hem borçlardan kurtulmak hem de işçi alacakları ile tazminatların üstüne çökmek.

“Hakkımızı patronlara yedirmeyeceğiz” diyerek eyleme başlayan Barta işyerinde yaşananlar, bu arsızlığın güncel bir örneğidir. İşçilerin ücretlerini 3-4 ay ödemeyen patron, onları işten çıkmaya mecbur bırakıyor. Ardından “Zor durumdayım, ödeyemiyorum” diyerek tazminatları erteliyor ve 10-12 taksite bölüyor. Sonra bu taksitleri de ödemiyor. Haklarını almak için önceden dava açan işçiler için “Onlar asla haklarını alamayacak” diye hönkürüyor. Bir süre daha çalıştırılan bazı işçilere ise önce “Sen bir süre evet git, biz seni çağıracağız” deniyor, ardından devamsızlıktan işten atılıyorlar. Arsızlık bir kez ortaya çıktığında sınır tanımıyor. Örneğin; emeklilik dilekçesi kabul edilen bir işçi bile devamsızlıktan atılabiliyor. Ya da evlilik nedeniyle işten çıkış işlemi yapılan bir kadın işçiye aynı muamele uygulanabiliyor.

Birçok işçi haklı fesih yoluyla iş bıraktıktan sonra patron, bilinen kapitalist kibriyle “Çürükler gitti, sağlamlar kaldı” diyerek ortalıkta dolaşiyor. İşçiler 3-4 aydır düzgün maaş alamazken, patron “15 milyonluk evim var

ama icrahk, çocuğumu seneye özel okula gönderip gönderemeyeceğim belli değil, ben çocuğumu özel okula gönderemezsem siz ne kadar sevinirsiniz?” diyerek işçilere çıkışabiliyor. Oysa işçiler o sırada kendi çocuklarının beslenme çantasına ne koyacaklarını düşünüyor.

Bu örnekleri uzatmak mümkün. Ne yazık ki bu durum, fason üretim yaptığı söylenen ama aslında önemli uluslararası firmalara çalışan birçok atölye ve küçük fabrikada benzer şekilde yaşanıyor. Kapitalistler, sektördeki örgütsüzlükten ve işçilerin bilinçlerindeki zayıflıktan yararlanarak istedikleri gibi davranıyorlar. İşçiler bu fabrikalarda en kötü koşullarda çalıştırılıyor, işe giriş saatleri belli, fakat çıkış saati yok. Hijyen koşullarının bulunmadığı yemekhaneler ve tuvaletler, sağlıksız ortamlar, molalarda oturacak yerin bile olmadığı fabrikalarda kapitalistler işçilerin üzerinden devasa kârlar elde ediyor. Kâr biraz düştüğünde ya da başka bir sektöre yönelmeye karar verdiklerinde ise ilk düşündükleri işçilerin ücret alacaklarını ve tazminat haklarını nasıl gasp edecekleri oluyor.

Elbette bu sorunlar sadece tekstilde yaşanmıyor. Bursa'da Isışah işçileri, Antep'te Flamet işçileri de bu düzenin mağduru olarak haklarını alamıyor. Ancak bu sektörde kapitalist şımarıklık ve “ben yaptım oldu” tavrı zirve yapmış durumda. Bu yüzden zamanında birliğini sağlayamayan, şimdi “Hakkımı yedirmeyeceğim” diyerek harekete geçen Barta işçilerinin mücadelesi, kendi içindeki taleplerden öte bir anlam taşıyor. Bu mücadele, kapitalistlerin bu tür kural tanımazlığına karşı kendi cephesinden “dur” demeye çalışıyor. Bu işlerin bu kadar kolay olmayacağını gösteriyor.

Kuralsızlığın kural hâline getirildiği, işçi sınıfının bir yandan açlık, öte yandan kölelik tercihiyle çıkışsızlığa mahkûm edildiği bu ülkede, bu işlerin bu kadar kolay olmayacağını göstermek hepimizin görevi olmalı. Bu yüzden Barta işçilerinin, Isışah işçilerinin ve Flamet işçilerinin yanında yer almak, mücadelelerini büyütme gerekiyor.

İşçi sınıfının “sönmeyen ateş”i

1 Mayıs, iki uzlaşmaz sınıfın, iki farklı dünyanın karşı karşıya geldiği bir mücadele günü... İşçi sınıfının uluslararası birliğinin, dayanışmasının ve mücadelesinin en önemli simgesi... Tam 136 yıldır dünyanın dört bir yanında işçi sınıfı ve emekçiler, kapitalist sömürü düzeni altında yok sayılan ezilenler, 1 Mayıslarda güncel talepleriyle

meydanları dolduruyor, eşit ve özgür bir dünyaya olan özlemlerini haykırıyorlar.

136 yıl önce, 1 Mayıs'ın uluslararası bir mücadele günü olarak örgütlenmesi düşüncesi ilk kez gündeme geldiğinde, işçi sınıfının en yakıcı talebi “8 saatlik iş günü” idi. Zira söz konusu olan 19. yüzyıl, tam anlamıyla bir “vahşi kapitalizm” dönemi idi. Günde 14-16 saate varan çalışma süreleriyle işçi sınıfına kölece çalışmak, açlıkla boğuşmak ve bütün ömrünü bu şekilde tüketmek dışında başka bir alternatif bırakılmıyordu...

Bu koşullar işçi sınıfını sadece fiziken tüketmekle kalmıyor, sosyal ve siyasal yaşama katılımını da imkânsız hâle getiriyordu. Kapitalizm köleliği sözde

kaldırmıştı; ancak onu bambaşka bir temelde yeniden inşa etmişti.

İş saatlerinin kısaltılması talebiyle başlayan ve “8 saat iş, 8 saat dinlenme, 8 saat canımız ne isterse” sloganıyla ilerleyen mücadele giderek büyüdü. 1886 yılında Amerikan İşçi Sendikaları'nın çağrısıyla ülke çapında gösteriler düzenlendi. Gösterilere katılan binlerce işçi, “8 saatlik iş günü” talebiyle meydanları doldurdu.

Bu eylemlerin ardından, 1889 yılında işçi sınıfının uluslararası örgütü olarak 2. Enternasyonal kurulduğunda, “8 saatlik iş günü” mücadelesinin tüm dünya işçileri için ortak bir talep olarak belirlenmesine karar verildi. Ve 1890 yılının 1 Mayıs'ında bu hak için gösteriler düzenlendi. Birçok ülkede gerçekleşen güçlü gösterilerin ardından, Enternasyonal'in 1891 kongresinde 1 Mayıs'ın her yıl tekrarlanması kararı alındı.

O gün bu çağrışı yapanlar, muhtemelen yaptıkları çağrının sınırları ve yüzyılları bu şekilde aşmasını beklemiyorlardı. Ama tarihte ilk kez, dünyanın dört bir yanında işçi sınıfının ortak bir taleple, ortak bir dille meydanlarda olması birçok şeyi değiştirdi. 1 Mayıs işçi sınıfının kendi gücünün farkına varmasında özel bir rol oynadı.

Bu yüzden “8 saatlik iş günü” yasal olarak yaygınlaştığında da 1 Mayıs düşüncesi öneminden hiçbir şey kaybetmedi. Farklı uluslara mensup olunsun da ortak kaderin ve sınırları aşan gücün farkına varmak, bencilliği dayatan kapitalist sömürü düzenine karşı dayanışma ruhuna sahip çıkmak ve elbette sınıfların ve sınırların ortadan kalktığı bir dünya için mücadele etmek... İşte bu bilinçle 1 Mayıs işçi sınıfının “sönmeyen ateşi” haline geldi. Her yıl 1 Mayıs'ta işçi sınıfı ve ezilenler dünyanın dört bir yanında talepleriyle, eşit ve özgür bir dünyaya olan özlemleriyle meydanları doldurmaya devam etti.

Türkiye’de de 1 Mayıslar, ilk yıllarından itibaren işçi sınıfı mücadelesinin bir parçası oldu. Daha Osmanlı döneminde Selanik ve İstanbul gibi kentlerde gösteriler düzenlendi. Emperyalist işgal yıllarında da bu eylemler, yalnızca işçilerin çalışma yaşamını ilgilendiren taleplerini değil, aynı zamanda işgale karşı tutumlarını ortaya koydukları gösterilere sahne oldu.

Cumhuriyetin ilanının ardından kurulan burjuva düzenin 1 Mayıs'a tanıdığı kısmi özgürlük çok kısa sürdü. 1925 yılında çıkarılan Takrir-i Sükûn Yasası ile birlikte, işçi hareketini ezmeye yönelik adımların bir parçası olarak 1 Mayıs da yasaklandı. Bu yasağa ve

Kapitalizm, bir sömürü, baskı ve zorbalık düzenidir. Ve 1 Mayıs, bu insanlık dışı düzene karşı işçi sınıfının eşit ve özgür bir dünyanın tek temsilcisi olduğunu dosta, düşmana hatırlattığı gündür. Dünyanın dört bir yanında iki sınıfın karşı karşıya geldiği bu büyük günde Türkiye işçi sınıfı da 1976 yılında gerçekleştirdiği o görkemli çıkışın ruhuyla bir kez daha meydanlarda olmalıdır/olacaktır.

baskılara rağmen, dönemin öncü ve devrimci işçileri ile sosyalist örgütlenmeler, yaptıkları gizli toplantılarla 1 Mayıs geleneğini sürdürdüler.

1935'te 1 Mayıs'ı "Bahar Bayramı" ilan eden, 1960'lı yıllarda ise "işçi bayramı" olarak kabul eden egemenler, 1 Mayıs'ın özünü boşaltmaya, henüz cılız, örgütsüz ve devrimci bir önderlikten yoksun olan işçi sınıfının dünya işçi hareketiyle bağını koparmaya çalışıyordu.

1 Mayıs'ın Türkiye'de gerçek anlamda gerçekleşmesi ancak 1970'li yılların ikinci yarısında mümkün oldu. Hızla gelişen kapitalizmin karşısında, 1960'lı yıllarda işçi sınıfı tüm engellere rağmen sert bir mücadele içinde varlığını ortaya koydu. Ancak bu mücadeleler büyük oranda işyeri merkezliydi. 15-16 Haziran 1970'te ise Türkiye işçi sınıfı bu kez birleşik bir güç olarak sokaklara akmış ve devrimci ruhunu ortaya koymuştu. 1970'li yıllar işçi hareketinin artık açık bir politik bir kimlik kazanmaya başladığına şahitlik edecekti.

Ve nihayet 1976 yılının 1 Mayıs'ında Türkiye işçi sınıfı, dünya işçi hareketinin bir parçası olarak sahnedeydi. DİSK'in çağrısıyla ülkenin dört bir yanından 400 binin üzerinde insan Taksim Meydanı'nda toplandı... On yıllar

boyunca varlığı inkâr edilen işçi sınıfı; köylüleri, gençliği, kapitalist sömürü düzeni altında geleceği olmadığını farkında olan her kesimi yanına alarak, Taksim Meydanı'nı doldurdu...

İşçi sınıfı, on yıllar boyunca süren 1 Mayıs suskunluğunu böylece sonlandırdı. 1976'da 1 Mayıs, güçlenen politik mücadelenin ve yaşanan devrimci yükselişin ürünü olarak yeniden doğdu. Bu koşullar onun sınıfsal özünü ve devrimci ruhunu çok daha önemli kıldı. Bu sadece mücadelenin politik karakterine ışık tutmakla kalmadı, bu politik yükselişten korku duyan sermaye devletinin kirli yüzünün de bir kez daha ortaya çıkmasına da vesile oldu.

Bu görkemli 1 Mayıs'ın sadece bir yıl sonrasında, 1977 1 Mayıs'ında bir provokasyonla Taksim Meydanı'nın kana bulanması, Türkiye'de 1 Mayıs'ın taşıdığı devrimci özün bir başka açıdan kanıtıdır. Söz konusu olan, on yıllarca baskı ve yasaklarla sindirmeye çalıştıkları işçi sınıfının geri dönüşsüz bir şekilde sınıflar mücadelesine ve toplumsal hayata ağırlığını koymasındaydı. Sermaye devletinin tahammül edemediği bu oldu.

Ancak işçi sınıfı bu kanlı provokasyona teslim olmadı. Bir yıl sonra, 1978'de de yüz binler bir kez daha Taksim Meydanı'nı doldurdu.

1980'li yıllarda, 12 Eylül faşizminin karanlık günlerinde de ilerici işçiler ve devrimciler en ağır koşullarda bu iradeyi taşımaya devam ettiler. Ve 2007'de, '77 katliamının 30. yılında bir kez daha yüz binler olup yüzlerini Taksim'e döndüler. Nasıl yüz yılı aşkın zaman önce "8 saatlik iş günü" sürekli ve kararlı bir mücadeleyle kazanıldıysa, Türkiye'de de 1 Mayıs'ın resmî tatil olması bu kararlı mücadelelerin ürünü olarak kazanıldı.

Bugün, Türkiye işçi sınıfının o görkemli çıkışının 50. yılında; Amerika'da "8 saatlik iş günü" için yapılan ilk büyük gösterilerin 140. yılındayız. Ve ancak o günün koşulları ile kıyaslanabilecek bir "vahşi kapitalizm" gerçekliği ile karşı karşıyayız. Sadece çekilmez bir hal alan çalışma ve yaşam koşulları, derinleşen sefalet değil, emperyalist kapitalizmin tüm dünyayı topyekûn bir yok oluşa

sürüklediği günlerden geçiyoruz. İşçi sınıfının emeğini sömürerek, yarattığı zenginliklere el koyarak saltanatlarını sürdürenler daha da fazlası için koşar adım dünya halklarının kanını dökecekleri bir savaştan diğerine koşuyorlar. Ve bu hedeflerine ulaşabilmek için dünyanın dört bir yanında baskı ve zorbalık politikalarını ağırlaştırarak devam ettiriyorlar.

Kapitalizm, bir sömürü, baskı ve zorbalık düzenidir. Ve 1 Mayıs, bu insanlık dışı düzene karşı işçi sınıfının eşit ve özgür bir dünyanın tek temsilcisi olduğunu dosta, düşmana hatırlattığı gündür. Dünyanın dört bir yanında iki sınıfın karşı karşıya geldiği bu büyük günde Türkiye işçi sınıfı da 1976 yılında gerçekleştirdiği o görkemli çıkışın ruhuyla bir kez daha meydanlarda olmalıdır/ olacaktır.

Emperyalist-siyonist barbarlığa geçit yok!

“Savaşın nasıl sonuçlanacağından bağımsız olarak yaşananlar emperyalistler arası hegemonya mücadelesinin bir yansımasıdır. Ve onların bu kavgasının dünya halklarına getirebileceği tek şeyin yeni savaşlar, yeni katliamlar olacağı da ortadadır. Bu yüzden emperyalizme ve emperyalist savaşlara karşı her zamankinden daha güçlü bir şekilde ve daha yüksek sesle meydanları doldurmanın zamanıdır.”

28 Şubat'ta ABD emperyalizmi ve siyonist İsrail'in İran'a yönelik başlattığı savaş, ikinci ayına girerken küresel güç dengelerinde köklü bir sarsıntıyı da beraberinde getiriyor. Başlangıçta “hızlı bir zafer”, rejim değişikliği, nükleer tesislerin imhası ve İsrail'in bölgesel çıkarlarının garanti altına alınması gibi hedeflerle yola çıkan Trump yönetimi, İran'ın beklenmedik direnci nedeniyle ciddi bir “stratejik hezimet” riskiyle karşı karşıya.

Asimetrik savaş yöntemlerini, balistik füze kapasitesini ve Hürmüz Boğazı üzerindeki “akıllı kapatma” stratejisini devreye sokan İran, açık ki Trump yönetimine soğuk terler döktürüyor.

Özellikle Hürmüz Boğazı'nda yaşanan gelişmeler küresel enerji krizini de derinleştirerek petrol fiyatlarını yüz doların üzerine taşıdı, ABD'nin on yıllardır kurduğu dünya hegemonyasının en önemli araçlarından biri olan petrodolar düzenini tartışılır hale getirdi. Dahası bu kriz NATO içindeki çatlakları da bir kez daha gün yüzüne çıkardı. ABD'de

milyonlarca kişinin katıldığı kitlesel protestolar ve Pentagon içindeki görevden almalar ise, ABD emperyalizmi ve Trump yönetimi için savaşın sadece dışarıda değil, içeride de büyük bir meşruiyet krizi yarattığını gösteriyor. Pakistan'ın arabuluculuğuyla sağlandığı söylenen geçici ateşkes, ABD için içine düştüğü krizden kurtulmanın, en azından zaman kazanmanın bir adımıydı. Ama ateşkesin ilk iki günü yapılan görüşmeler sonuçsuz kaldı ve Trump bir kez daha kin ve nefret dolu diline geri döndü. Ateşkesen bir gün önce İran medeniyetini “taş devri”ne döndürmekle tehdit eden Trump, şimdi bir kez daha benzer tehditlerle sadece İran'ı değil tüm dünya halklarını tehdit ediyor.

Açık ki İran Savaşı'nda ABD emperyalizminin stratejik hedefi emperyalist-kapitalist düzene çeki düzen verme, sarsılan hegemonyasını yeniden tesis etme çabası üzerine kuruluydu. İran'da elde edeceği zaferi rakiplerine karşı stratejik bir barikat kurmak, müttefiklerini ise hizaya sokma aracı olarak kullanmak istiyordu. Daha 3 ay önce Venezuela'da

oynadığı oyunu bu kez İran üzerinden tekrarlamak niyetindeydi. İran rejimini kendi istediği gibi şekillendirebilseydi Çin ve Rusya'nın Ortadoğu ve Afrika'ya ulaşmalarını sınırlayacak, Çin'in bağımlı olduğu enerji kaynaklarının bir kısmını kesmiş olacaktı. Ve tabii ki NATO ülkelerinin yanı sıra Japonya, Güney Kore, Avustralya ve Hindistan gibi ortaklarını da kendi Asya-Pasifik stratejisine tam uyumlu hale getirmek için önemli bir mevzi kazanacaktı.

Ne var ki geline aşamada ABD emperyalizminin bu hedeflerinin hiçbirine ulaşması mümkün görünmüyor. Önce, İran liderlerini öldürdüğünde sevinçten sokaklara döküleceğini sandığı İran halkının ABD emperyalizmini kurtarıcı olarak görmediği gerçeği ile yüzleşti. Ardından İsrail'in “Demir Kubbesi” delik deşik edildi. Kendisinin hava üstünlüğünün simgesi olan, görünmez denilen savaş uçaklarının düşürülmesiyle tartışılmaz askeri üstünlüğü sarsıntıya uğradı. Hürmüz'ü açmak için yaptığı koalisyon çağrıları ise “en yakın” müttefiklerinden

bile karşılık bulmadı. Dahası bazı Avrupa ülkeleri hava sahalarını ABD jetlerine kapatarak kendi çıkarlarını ABD'nin jeopolitik kumarına feda etmek istemediklerini gösterdiler. Ve buna elbette savaşın ABD içinde ortaya çıkardığı tartışmaları da eklemek gerekiyor.

Trump'ın üst perdeden gürültülü tehditlerinin nedeni de tam olarak burada yatıyor. Zira sahip olduğu büyük askeri üstünlüğün bile dünya hegemonyasını korumasına yetmeyebileceği İran'da yaşanan gelişmelerle birlikte her geçen gün daha çarpıcı bir şekilde ortaya çıkıyor.

Savaşın nasıl sonuçlanacağından bağımsız olarak yaşananlar emperyalistler arası hegemonya mücadelesinin bir yansımasıdır. Ve onların bu kavgasının dünya halklarına getirebileceği tek şeyin yeni savaşlar, yeni katliamlar olacağı da ortadadır. Bu yüzden emperyalizme ve emperyalist savaşlara karşı her zamankinden daha güçlü bir şekilde ve daha yüksek sesle meydanları doldurmanın zamanıdır.

Sömürüye, şiddete, savaşa karşı emekçi kadınlar 1 Mayıs'ta alanlara!

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs yaklaşıyor. 1 Mayıs biz işçi ve emekçi kadınların sınıf kinimizle alanlarda olacağımız gün. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde sermaye düzenine karşı büyüttüğümüz öfkemizi 1 Mayıs alanlarına taşıyacağız. En önde bizim olmamız, pankartlarımızı, flamalarımızı en yüksekte bizim tutmamız gerekiyor. Çünkü kapitalist düzen bizi çifte sömürüye mahkûm ediyor, en ağır yaşam koşullarını dayatıyor. Sermayeye hizmette kusur eylemeyen AKP iktidarı, kadın düşmanı politikalarıyla, baskıyı, sömürüyü, şiddeti derinleştiriyor; hayatlarımızı hiçe sayıyor. Emperyalist saldırganlık politikaları hemen yanı başımızda ve dünyanın dört bir tarafında işçi sınıfını, ezilen halkları tehdit ediyor.

Kölece çalışma koşullarına karşı 1 Mayıs'a!

Esnek ve güvencesiz çalışma, düşük ücretler genel çalışma biçimi haline gelirken en çok biz işçi ve emekçi kadınlar bu koşullardan etkileniyoruz. AKP iktidarı ekonomik krizin faturasını işçi sınıfının sırtına yüklerken uyguladığı ekonomi politikalarının önemli bir boyutunu kadınların esnek ve ucuz iş gücü olarak sömürülmesi oluşturuluyor. İş kazaları, meslek hastalıkları, baskı,

taciz, mobbing tüm fabrikalarda, işyerlerinde karşımıza çıkıyor. Alınmayan önlemler yüzünden iş cinayetlerine kurban gidiyoruz. İSİG Meclisi verilerine göre, 7 yılda en az 817 kadın işçi iş cinayetlerinde hayatını kaybetti. Kölece çalışma koşullarını evde yürüttüğümüz mesai tamamlıyor. Ev işleri, çocuk, hasta, yaşlı, engelli bakımı bizlerin sırtına yıkılmaya devam ediyor. Çocuklarımızı bırakacak ücretsiz ve nitelikli kreş bulamazken, hasta, yaşlı, engelli bakım evleri ise bizim için hayal durumunda. Pek çoğumuz ev içi bakım sorumluluklarından kaynaklı çalışamazken AKP iktidarı ise hiçbir sorununuzu çözmeyen komşu annelik uygulaması ve engelli bakımı için "evde bakım maaşı" gibi sözde çözümleri karşımıza çıkartıyor.

Faşist baskı ve zorbalığa karşı 1 Mayıs'a!

Kadına yönelik şiddet, kadın cinayetleri, şüpheli kadın ölümleri tırmanarak artmaya devam ediyor. Vakıf yöneticisinin istismarına uğrayan ve zorla evlendirilen, yakın zamanda da kızı Hifa ile birlikte cansız bedenleri bulunan Fatmanur Çelik, okulda katledilen Fatmanur Öğretmen, boşanma aşamasında olduğu eşi tarafından sokak ortasında katledilen Semiha Deniz ve daha niceleri...

Hemen her gün bir kadın cinayeti

yaşanırken saray rejimi ise çıkarttığı yargı paketleri ile kadın ve LGBT düşmanlığını körüklüyor. Evde, işte, sokakta, okulda, yurtda kadınlar can güvenlikleri olmadan yaşam mücadelesi vermeye çalışıyor. Diğer yandan mücadele eden, boyun eğmeyen kadınlar gözaltı, tutuklama terörüne maruz kalıyor, gözaltında, hapisnede cinsel taciz, çıplak arama gibi işkencelere uğruyor.

Emperyalist savaş aygıtı NATO'ya karşı 1 Mayıs'a!

Yanı başımızda İran savaşı sürerken emperyalist-siyonist güçler savaş ve saldırganlık politikalarını tüm bölgeye yayma hevesindedir. Savaş politikalarının en ağır faturası da biz emekçi kadınlara kesiliyor. Savaş bizler için beraberinde ölüm, yıkım, göçü getirirken aynı zamanda baskı, şiddet, taciz ve tecavüz anlamına geliyor.

Emperyalist savaş politikaları

tırmanırken savaş aygıtı NATO ise 7-8 Temmuz'da Ankara'da toplanacak. NATO'nun üyesi olan emperyalistler ve onların işbirlikçileri sözde güvenlik önlemleri ve dünya barışı için toplanacaklar ama aslında her zaman yaptıkları gibi savaş ve saldırganlık planları yapacaklar. İşte tam da bizlere reva görülen ölüm ve sömürüye, ayrımcılık ve baskı politikalarına, emperyalist savaşa ve NATO'ya karşı 1 Mayıs'ta alanlarda olacağız. 1 Mayıs'a sayılı günler kala fabrikalarımızda, işyerlerimizde, mahallerimizde yan yana geleceğiz, bulunduğumuz alanlarda 1 Mayıs etkinlikleri düzenleyeceğiz.

Tüm işçi ve emekçi kadınları Emeğin Kurtuluşu bayrağı altında mücadeleyi büyütme, sadece 1 Mayıs'ta değil, her gün mücadelenin en önünde yer almaya çağırıyoruz.

Doğum izninin uzatılması neye hizmet ediyor?

Doğum izninin uzatılmasını da içeren kanun teklifi, alt komisyonda kabul edildi. Teklifin Meclis Genel Kurulu'nda görüşmeleri sürüyor. Kabul edilirse, kadın işçiler için doğumdan önce 8, doğumdan sonra 8 hafta olan doğum izni,

doğumdan sonra 16 haftaya çıkarılarak toplamda 24 haftaya yükselinecek.

Bu yasa kadın işçilerin yararına gibi görünse de, uygulamanın arkasında, doğum hızının giderek düşmesi ile birlikte doğum oranlarını yeniden yükseltmek ve böylece sermayenin uzun vadeli ucuz iş gücü ihtiyacını garanti altına almak anlayışı bulunuyor. Verilere göre, kadınların yarısından fazlası doğumun ardından işten ayrılıyor. Çünkü, tümüyle

kadınların omuzlarına yüklenen bakım yükü, yeniden çalışma yaşamına dönmesini zorlaştırıyor. Ücretsiz kreşlerin olmadığı ya da çok sınırlı olduğu koşullarda, kadınlar ya işten ayrılmak ya da esnek ve güvencesiz çalışma koşullarına razı olmak ikilemi ile karşı karşıya kalıyor. Ayrıca doğum izninin yalnızca kadınlar üzerinden tanımlanması, çocuk bakımının sadece "kadının görevi" olduğu algısını pekiştiriyor.

AKP iktidarı, doğum oranlarını artırmaya yönelik adımlar atarken,

kadını güvenceli çalışmanın ve toplumsal yaşamın dışına iten bir yönelim izliyor. Doğum izninin uzatılması gibi uygulamalar ise bu gerçeği örtmek için birer reklam malzemesi olarak kullanılıyor. Bakım yükü kadınların sırtından alınmadan, mahallelerde ve OSB'lerde ücretsiz, nitelikli ve 7/24 açık kreşler açılmadan, doğum sonrasında da güvenceli çalışma koşulları sağlanmadan, doğum izninin uzatılması tek başına herhangi bir çözüm sunmuyor.

“Bir, iki, üç, daha fazla Vietnam!”

Emperyalistlerin dünü ve bugünü

Vietnam halkının direnişi, sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı verilen en kararlı ve en öğretici mücadelelerden biridir. 20. yüzyıl boyunca bu küçük Asya ülkesi, yalnızca kendi kaderini tayin etmekle kalmamış, aynı zamanda dünyanın dört bir yanında ezilen halklara nasıl direnileceğini, emperyalist barbarlığa karşı nasıl mücadele edileceğini göstermiştir.

Fransız sömürgeciliği altında ezilen Vietnam halkı, 1930’lu yıllarla birlikte yükselen sosyalist hareketlerin de etkisiyle örgütlü bir direniş yoluna girdi. Bu sürecin en önemli önderlerinden biri olan Ho Şi Minh, Fransa’da tanıştığı sosyalist fikirleri ülkesine taşıyarak bağımsızlık mücadelesinin ideolojik ve örgütsel temelini attı.

İkinci Dünya Savaşı’nın ardından Japonya’nın çekilmesiyle birlikte 1945’te Vietnam Demokratik Cumhuriyeti ilan edildi. Ancak emperyalizm bu bağımsızlığı tanımadı ve Fransa yeniden saldırıya geçti. Vietnam halkının kararlı direnişi karşısında Fransa ağır bir yenilgi aldı. 1954’te imzalanan Cenevre Anlaşması ile ülke geçici olarak ikiye bölündü. Kuzey’de halk iktidarı kurulurken, Güney’de emperyalizmin desteklediği bir kukla rejim oluşturuldu.

Tam da bu noktada sahneye ABD emperyalizmi çıktı. Harry S. Truman döneminde şekillenen Truman Doktrini doğrultusunda hareket eden ABD, Vietnam’ı “komünizmin yayılmasını

engelleme” bahanesiyle işgale girişti. 1965’te doğrudan askeri müdahaleye başlayan ABD, tarihin en vahşi savaş yöntemlerini kullandı. Napalm bombalarıyla köyler yakıldı, milyonlarca insan katledildi, doğa tahrip edildi ve Vietnam büyük bir yıkıma sürüklendi.

Ancak tüm bu barbarlık, Vietnam halkının direnişini kıramadı. Gerilla savaşıyla, halkın örgütlü gücüyle ve sarsılmaz bir inançla sürdürülen mücadele, dünyanın en büyük askerî ve teknolojik gücünü dize getirdi.

1973’te Paris Anlaşması ile ABD Vietnam’dan çekilmek zorunda kaldı. 1975’te Saygon’un düşmesiyle savaş kesin olarak sona erdi ve Vietnam birleşti.

Bu yenilgi, ABD tarihinde derin bir yara açtı. “Vietnam sendromu” olarak adlandırılan bu durum yalnızca askerî bir hezimet değildi; aynı zamanda emperyalizmin yenilmezlik mitinin çöküşüydü. Vietnam sendromu sadece ABD’yi değil, diğer ülkeleri de etkiledi. Savaşa karşı oluşan tepki ise dünya genelinde büyük bir savaş karşıtı hareketin oluşmasına yol açtı.

Ancak aradan geçen on yıllara rağmen emperyalist saldırganlığın karakteri değişmedi. Bugün de aynı saldırganlık Ortadoğu’dan Doğu Avrupa’ya kadar geniş bir coğrafyada savaşlar, işgaller ve müdahalelerle devam ediyor. İran’a yönelik emperyalist müdahale, Rusya-Ukrayna savaşı, Suriye, Filistin ve Lübnan’da yaşanan

yıkım, Latin Amerika’da başta Venezuela ve Küba’ya yönelik tehdit ve müdahaleler... Tüm bunlar emperyalist sistemin krizlerini yeni pazarlar ve yeni savaşlarla aşma çabasının ürünüdür.

Bu süreçte ABD emperyalizmi, İsrail siyonizmi ve emperyalist blokun askerî aygıtı NATO, saldırgan politikaların merkezinde yer almaktadır. Genişleme hamleleri, askerî yığınaklar ve bölgesel savaşlarla dünya halklarını yeni çatışmalara ve yıkıma sürüklemektedir.

Oysa Vietnam direnişi bize açık bir gerçeği gösteriyor: En güçlü görünen emperyalist ordular bile örgütlü bir halk karşısında yenilmeye mahkûmdur. Bu nedenle bugün işçi sınıfının ve ezilen halkların görevi açıktır: Emperyalist savaşlara karşı çıkmak, halkların kardeşliğini savunmak ve sömürü düzenine karşı mücadeleyi yükseltmek.

Vietnam zaferinin yıldönümü yalnızca bir anma günü değildir. Vietnam halkının emperyalizme karşı kazandığı zafer, aynı zamanda bir mücadele çağrısıdır. Emperyalizme karşı direnişin sembolü olan bu tarih, bugün de yol göstermektedir.

İhtiyaç olan şey, Vietnam’ın mücadele ruhunu kuşanmak ve onu bulduğumuz her alanda yeniden üretmektir. Çünkü tarih göstermektedir: Emperyalizm yenilebilir; yeter ki örgütlü ve kararlı olalım.

Kapitalizm, bir sömürü, baskı ve zorbalık düzenidir. Ve 1 Mayıs, bu insanlık dışı düzene karşı işçi sınıfının eşit ve özgür bir dünyanın tek temsilcisi olduğunu dosta, düşmana hatırlattığı gündür. Dünyanın dört bir yanında iki sınıfın karşı karşıya geldiği bu büyük günde Türkiye işçi sınıfı da 1976 yılında gerçekleştirdiği o görkemli çıkışın ruhuyla bir kez daha meydanlarda olmalıdır/olacaktır.

Balyoz sesinden notalara...

“Hoş geldin 1 Mayıs, hoş geldin ey özgürlük!”

1927 yılının baharı, Anadolu'nun uçsuz bucaksız bozkırında demir yollarını döşeyen işçiler için sadece toz, ter ve güneşin altında parlayan çelik demek değildi. O yıl, Haydarpaşa'nın görkemli çatısından başlayıp Eskişehir'in ayazına, oradan derin Anadolu'nun bağrına uzanan rayların üzerinde bir fisıltı dolaşmaya başladı. Bu fisıltı, ne bir lokomotif ıslığının tiz sesiydi ne de bir Alman mühendisin sertçe verdiği bir komuttu. Bu, bir sınıfın kendi sesini bulma çabası; bir marşın, “*Hoş Geldin 1 Mayıs*”ın ilk notalarıydı.

O dönemde demiryolu işçileri, Türkiye'nin en örgütlü, en bilinçli ve en “hareketli” kesimiydi. Raylar sadece vagonları ve madenleri değil; aynı zamanda fikirleri, umutları ve direniş şarkılarını da taşıyordu. Bir demiryolu işçisi için istasyon, sadece bir durak değil; bir haberleşme merkeziydi. İstanbul'daki bir tersane grevinin coşkusu ya da bir tütün işçisinin uğradığı haksızlığın öfkesi, kömür vagonlarının arasında bir istasyondan diğerine, bir makasçıdan bir makiniste, bir ateşçiden hat bakım işçisine gizlice aktarılıyordu. İşte bu marş, o yağlı tulumların ceplerinde gizlenen,

elden ele dolaşan bildirimlerle birlikte, vagonların sarsıntılı ritminde büyüdü.

Hikâye odur ki; demiryolu işçileri bu marşı kendi aralarında mırıldanmaya başladıklarında, müziğini de kendileri bestelemişlerdi. Marşın ritmi, bizzat yaptıkları işin içinden çıkmıştı. Rayların üzerine aynı anda inen ağır balyozların çıkardığı o tok ve düzenli ses, marşın temposu olmuştu. Buharlı makinelerin düzenli piston devirleri, sanki o dizelerin altına yazılmış birer davul vuruşuydu: Kararlı, durdurulamaz ve kolektif.

1927'nin sert siyasi atmosferinde, 1 Mayıs'ı kutlamak yasakken yazıldı bu marş. Demiryolu işçileri bu marşı atölyelerde lokomotif kazanlarını perçinlerken, vagon tamirhanelerinde yağa ve pas kirine batmışken veya tünel inşaatlarının o zifiri karanlığında bir direniş yemini gibi birbirlerine fısıldadılar. Şarkı söylemek yasak değildi belki ama bu şarkıyı söylemek, “biz buradayız ve hala ayaktayız” demekti.

Marşın “*Hoş geldin*” diyerek karşıladığı 1 Mayıs, o yıllarda sadece bir takvim günü değil,

bir “kurtuluş müjdesi” olarak görülüyordu. Sözlerde geçen her bir kelime, demiryolu işçisinin elindeki anahtar, sırtındaki yük ve yüreğindeki hürriyet özlemiyle yoğrulmuştu. Ancak 1927 yılı, aynı zamanda büyük tutuklamaların, baskıların ve işçi hareketinin üzerine çöken o ağır sessizliğin yılıydı. Birçok öncü işçi gözaltına alındı, birçoğu sürgün edildi. Marşın notaları, demiryolu işçilerinin hafızalarına, rayların paslanmaz çeliğine kazınmış birer gizli şifreye dönüştü.

Onlarca yıl boyunca bu marş, sanki bir trenin son vagonunda unutulmuş eski bir bavul gibi bekledi. 2013 yılında Hasan Salih Nurcan tozlu raflardan kendisine ulaşan marşı kendi yorumu ile yeniden besteledi ve seslendirdi. Bugün ise bu marş, yüz yıl öncesinden bugüne uzanıp meydanları doldururken bize bir gerçeği hatırlatıyor: “Dünyayı kuran eller, o dünyayı değiştirecek olan melodileri de yazmaya devam edecek.” Şimdi kulaklarınızı raylara yaslayın ve dinleyin; 100 yıl öncesinden gelen o vagon seslerinin arasında hala aynı davet yankılanıyor: *Hoş geldin 1 Mayıs, hoş geldin ey özgürlük!*

*Hoş geldin 1 Mayıs
işçinin günü,
Dağıt rüzgâr gibi
gönülden gamı,
Karakış günleri
yansın kül olsun,
Kırmızı çiçekli bahar
uyansın,
Hoş geldin 1 Mayıs
ey ula münci
Kurtuluş yolunun
ilk dönemeci,
1 Mayıs bize
şiar getirmiş,
Yaşasın yaşasın
8 saat iş,
İş sekiz saat,
uyku sekiz saat
Sonra sekiz saat ders
ve istirahat,
1 Mayıs 1 Mayıs
ilk dileğimiz,
Yaşatacak seni
tunç bileğimiz...*

MÜCADELE POSTASI

Emeğin Kurtuluşu

işçi sınıfının sesi olarak çıkıyor.

Yani işyerlerinde

yaşadıklarımızı,

uğradığımız haksızlıkları,

yaşadığımız deneyimleri

paylaşmak,

ülkede ve dünyada

yaşananları işçi sınıfının

gözüyle yorumlayabilmek

için çıkıyor.

Sen de bu sese sesini kat!

Unutma;

Emeğin Kurtuluşu

senin sesin,

senin soluğun!

İşçilerin birliğindedir çözüm

■ İzmir'den bir demir-çelik işçisi yazdı...

İşçiye hep derler “biz siyaset yapmayalım” diye.

Siyasetten kasıtsa ya CHP ya AKP ya MHP ya DEM Parti. Her işçi bu partilere oy verdiği için kendi aralarında sorun çıkmasın diye masumca “biz siyaset yapmayalım” derler. Oysa aslında bize “siyaset yapma” diyerek bu sömürücü düzenin gerçeklerini bizden gizlemeye çalışırlar. Çünkü siyaset yaparsak bu partilerin hiçbirinin bizim çıkarlarımızla bağdaşmadığını görürüz.

Burjuva düzen siyasetini anlayıp, işçi sınıfının bağımsız siyasetini anlarsak o zaman sorgularız bazı şeyleri.

Mesela bugün elimizde bulunan çoğu hakkı birilerinin vermediğini, bunları işçilerin geçmişte vermiş olduğu mücadeleyle kazanılmış olduğunu anlarız. Meclis ve parlamentonun esas görevinin işçi sınıfını oyalamak olduğunu anlarız.

İşçi sınıfı siyaset yapmalı ama düzen siyasetini değil kendi sınıf çıkarlarına dayanan bir siyaset yapmalı.

Bunun için de ilk önce kendi fabrikasında bizzat sermaye devleti tarafından korunan kollanan patronun sömürü düzenine karşı sesini çıkartmalı. Ardından işçilere kölelik dayatan yasalara karşı mücadele etmeli, kendi insanca yaşam taleplerini kapsayan yasaları dayatmak için mücadele etmeli.

Bununla da sınırlı kalmamalı, bu yasaları sürekli denetleyen

sorgulayan ve kendi örgütlülüğünde kendini eğiterek sürdüren bir anlayışla hareket etmeli.

Bunun için de açık söylüyorum; sosyalistlere, devrimcilere güvenmeli. Onlarla yan yana olmalı, kendi geleceğini kuracak sosyalist bilinci öğrenmeli.

Yani işçi kardeşler, yoksulluğumuzun temel sebebi, çözümü habire düzen partilerinde aramamızdır. Oysa ki çözüm bizim!

Vestel, Habaş, İDÇ, CMS, Ford vb. işçilerinin birliğindedir çözüm...

1 Mayıs'a kavga ruhuyla hazırlanalım

■ Hidromek'ten bir işçi yazdı...

İşçi kardeşler;

Sınıfımızın en önemli günü geliyor. 1 Mayıs, sesimizin en güçlü çıkacağı gündür. İşçiler olarak bir ülkede değil yüzlerce ülkede alanlara çıkacağız. İnsanları ayıran en önemli şeyin emeğiyle hayatını kazanıp kazanmadığı olduğunu göstereceğiz. Dinsel, ulusal, mezhepsel, cinsel ayrımları reddedeceğiz. İşçi kimliğinde birleşeceğiz. Vampir gibi insan kanını emen, emeği sömüren bu düzenin yıkılması gerektiğini alanlarda haykıracağız. Emperyalist barbarlıktan, faşist baskılara, krizin faturasından, kadınların, Kürtlerin, Alevilerin eşitlik istemine ve son günlerde önemi daha iyi görülen doğanın korunması taleplerine kadar alanlarda sesimizi yükselteceğiz.

Kardeşler;

1 Mayıs'a yürürken kendimizi sadece bugünden gören bir bakış

açısını reddetmeliyiz. Kendimizi yüzlerce yıldır süren sınıf savaşının bir parçası görmeliyiz. 1848 ve 1871'de ayaklanan ve duvar diplerinde kurşunlanan on binlerce Parisli işçi, 1887 ABD'sinde 8 saatlik iş günü için idama giden 4 işçi önderi, 1917'de ayaklanarak tarihin ilk işçi devletini kuran ve çok büyük bedeller ödeyen Sovyet işçileri, 1 Mayıs 1977'de Taksim Meydanı'nda kurşunlanarak ve ezilerek katledilen işçi kardeşlerimiz bizlerden önce harcadıkları emekle bizlere 1 Mayıs'ı ve bugün halen kullandığımız hakları miras bıraktılar. Bizler, onların bize devrettiği bayrağı yükseklerde tutmak ve zafer için sermayenin burçlarına asmak ruhuyla dolmalıyız. 1 Mayıs işte böyle bir kavga günüdür. 1 Mayıs'ın ruhunda dövüşmek, bedel ödemek ve ödetmek vardır.

Kardeşler;

Bu 1 Mayıs, uzun sürenin ardından sokakta kutlanan 1976 1 Mayıs'ının da 50. yıl dönümüdür. 1923'te kurulan patronların cumhuriyeti, 1925'teki Kürt isyanının bastırılmasından da güç alarak 1 Mayıs'ı uzun süre yasaklamıştır. 1960 ve 1970'lerin yükselen işçi ve devrimci hareketi ise bu yasakları yıkmış, 1976'da başta Taksim Meydanı olmak üzere yüz binlerce işçi, emekçi ve devrimci görkemli kutlamalar yapmıştır. Bundan korkan sermaye devleti MİT-CIA ortaklığı ile 1 Mayıs 1977'yi kana bulamıştır. Bu katliamda 34 insanımız katledilmiştir. 1 Mayıs 1976'nın 50. yılında bir kere daha alanlarda olmalı, ödenen bedellere rağmen devrim yürüyüşümüzün sürdüğünü dostla düşmana göstermeliyiz.

Bugün de üzerimize korku duvarları örülmeye çalışılıyor;

devrimciler, sendikacılar, gazeteciler, avukatlar, doğa savunucuları kısacası toplumun tüm hak savunucuları devletin ve AKP-MHP iktidarının saldırısına uğruyor, tutuklanıyor. Cezaevleri kâr için işçi kanını akıtan patronlarla değil, emekçileri ve ezilenleri savunanlarla dolduruluyor. Bu yapılanları kabul edip, işimize ekmeğimize bakalım demek onursuzca ve korkakça bir yaşamı tercih etmektir. Biz onuruyla, emeğiyle ve güzel günlere olan inancıyla yaşayan işçiler olarak bedel ödeme kaygısını bir kenara bırakıp düşmanın üzerine korkusuzca yürümeliyiz. Haydi gelin, 1 Mayıs alanlarında kitlesel olarak buluşalım. Kaygılarımızı bir kenara bırakalım. 1 Mayıs'ı tüm meşruluğu ve işçilere ait oluşu ile savunalım. Diğer işçi kardeşlerimizi bu kavgaya katalım...

Bizi değerli kılan insan olmak ve insanca yaşamaktır

Manisa'dan bir işçi yazdı...

Vestel bünyesinde çalıştığımız süre boyunca bizlere birer insan gibi değil, sadece üretim rakamlarından ibaret makineler gibi bakıldı. Maruz kaldığımız mobbing, üzerimizde kurulan psikolojik baskı ve insani sınırları zorlayan çalışma koşulları artık dayanılmaz bir boyuta ulaşmıştı. "Daha fazla üretim" hırsıyla bizlerin sırtına binenler, biz yoruldukça daha da ağırlaştılar.

Hayat pahalılığının altında ezilirken, yapılan komik zamlarla emeğimizin içi boşaltıldı. Bizler evimize ekmek götürme derdindeyken, sırtımızdan devasa kârlar elde edenler bizlere sadece kırıntıları reva gördü. Bu düzende işçi, sadece karnı doyurulması gereken bir "maliyet kalemi" olarak görüldü.

En acısı da budur: Bizlerin her ay maaşından kesilen aidatlarla ayakta duran Türk Metal, bizi savunması gereken yerde sessizliğe gömüldü. Aidatlarımızı alırken "kardeşiz" diyenler, hakkımız yendiğinde kafalarını çevirdiler.

Bizi temsil etmesi gerekenler, ne mobbinge karşı ses çıkardılar ne haksız zamlara dur dediler ne de işten atılırken yanımızda oldular. İşten atıldığımızda, arkamızda durması gereken sendikayı yanımızda değil, karşıımızdaki masanın bir parçası olarak gördük. Bizim alın terimiz üzerinden lüks hayat sürenler ve bizi yalnız bırakan sendikacılar bilmelidir ki; susturduğunuz her işçi, aslında vicdanımızda bir lekedir. Zorlu Grubu parasına para, kârına kâr katmış. Aslında Zorlu'nun kâr dediği emekçinin kârı. Emekçiyi vampir gibi sömüren Türk Metal sessiz kaldığı için; bizim paramızla partiler, tatiller yaptığı için işinden

atılan emekçilere ses çıkarmadığı için bu durumdayız. Emeği çalınan işçinin karşısında sustuğu ve patronun masasının bir parçası olduğu için, işçiye "kardeşiz" diyen Türk Metal'in her söylemi haraminin masalıdır.

Bir emekçi olarak bu benim isyanımdır. İşçiye "sözde" temsil edenler, seçimle gelmeyen Vestel Türk Metal başkanları, yandaşları, temsilcileridir. Bunlar var oldukça işçileri, emekçileri susturarak, işçilerin sesi olmayan zihniyetler olduğu için utanıyorum, isyan ediyorum.

Unutmayın kardeşlerim; işçiler direnince haber olması, zaten bu ülkede ekmek kavgası, yaşam ve ölüm kavgası olduğunu gösteriyor.

Emekçiler olarak karar vermemiz artık şart! Çark kırıldı, düzen bozuldu. Biz yaşarken değerlerimiz olsun diye birleşeceğiz, birleşeceğiz ki işçiler emekçiler özgürce yaşayabilsin diye. Hayatımızda artık hiçbir şey kader olmasın, kaderimiz yoksulluk olmasın diye para babalarına ve patron sendikası Türk Metal'e karşı mücadele edeceğiz.

Ama o sendikada böbürlenerek oturan başkanlar ve yordakçıları bilsin; bu emekçiler asla ve asla sizlere teslim olmayacak, zorbalara "dur" diyecek. İşçi sınıfı er ya da geç bu haksız düzene karşı direne direne kazanacak.

Vestel işçisi yalnız değildir! Hepimiz birer insanız. Bizi değerli kılan insan olmak ve insanca yaşamaktır.

Gelin bu 1 Mayıs'ta Ege İşçi Birliği saflarında omuz omuza, mücadele ede ede, dişe diş göze göz birleşelim ki, işçi sınıfının gücünü görüp onların akıl oyunlarına teslim olmayacağını bilsinler...

Migros'ta kölelik düzeni var

İzmir'den bir MİGROS işçisi yazdı...

Migros işçileri olarak günlerdir sosyal medya platformlarından sesimizi duyurmaya çalışıyoruz. Migros işçileri ciddi bir geçim krizi ile karşı karşıya. Sadece bu da değil; ayrıca çalışma koşullarımız her geçen gün daha da ağırlaşıyor. Bu ağır koşulların ayrılmaz bir parçası olarak keyfi uygulamalar, yoğun çalışma, baskı ve mobbing artıyor.

Süregiden sözleşme sürecinde 12 görüşme geride kalmasına rağmen anlaşma sağlanamadığı gibi, sendikamız Tez Koop-İş de doğru dürüst bir açıklama yapmıyor.

Bizlerin beklentisi açık; insanca yaşayacak ücret, güvenceli çalışma koşulları ve marketlerdeki ağır sömürü düzenine son verilmesi. Ancak Tez Koop-İş Sendikası yönetimi, bu taleplerin arkasında durmak yerine süreci oyalayan ve belirsizliğe sürükleyen bir tutum sergiliyor. İşçilerin sesi olmak yerine, adeta patronların rahatını bozmayan bir çizgi izliyor.

Bizlerin bu durumda hem Migros yönetimine hem de bizi oyalayan sendikaya karşı tutum almamız ve eyleme geçmemiz gerekiyor.

İşçiler, emekçiler ve emekliler birlik içinde zafere ulaşabilirler

Kayseri'den bir işçi emeklisi yazdı...

1 Mayıs yaklaşırken kitle gösterileri ve mitingler de devam ediyor. 12 Nisan günü Tüm Emekli-Sen bölge mitingi Kayseri'de gerçekleşti. Katılım açısından zayıf olsa da emeklilerin talepleri için alanda olması önemliydi. Mitingde öne çıkan en açık talep insanca yaşamaya yeten emekli aylığı talebiydi.

CHP ve İYİ Parti'nin kürsüden konuşturulması doğru bir tercih

değildi. Özellikle belirtmek gerekir ki, sendikaların düzenlediği mitinglerde işçi, emekçilere ve emeklilere söz verilmelidir.

İşçiler, emekçiler ve emekliler birlik içinde zafere ulaşabilirler. Birliği büyütmek, haklarımız için birlikte hareket etmek her işçinin, emekçinin, emeklinin görevidir.

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!

1 MAYIS MARŞI

Günlerin bugün getirdiği baskı zulüm ve kandır
Ancak bu böyle gitmez sömürü devam etmez
Yepyeni bir hayat gelir bizde ve her yerde

1 Mayıs 1 Mayıs işçinin emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda ilerleyen halkların bayramı

Yepyeni bir güneş doğar dağların doruklarından
Mutlu bir hayat filizlenir kavganın ufuklarından
Yurdumun mutlu günleri mutlak gelen gündedir

1 Mayıs 1 Mayıs işçinin emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda ilerleyen halkların bayramı

Vermeyin insana izin kanması ve susması için
Hakkını alması için kitleyi bilinçlendirin
Bizlerin ellerindedir gelen ışıklı günler

1 Mayıs 1 Mayıs işçinin emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda ilerleyen halkların bayramı

Ulusların gürleyen sesi yeri göğü sarsıyor
Halkların nasırlı yumruğu balıoz gibi patlıyor
Devrimin şanlı dalgası dünyamızı kaplıyor

Gün gelir gün gelir zorbalar kalmas gider
Devrimin şanlı yolunda bir kağıt gibi erir gider

